

העולם הזה" העביר את מיכתביה של רינה שני לבדיקה של שני גראפולוגים, שלא ידעו את זהות הכותבת, והם ניתחו את אופייה

מיכתבים אחריו

a free spirit (as you know, or not...?)

המישפטים שהוגשו נגדה הותירו בה מישקע כבד, והיא כותבת: "יש לי הרבה שאלות, כתבתי אותן במחברת בגילאמי (זה היה עוד גרעין יחסית לגיליון של נווה-תירצה), אלה שאלות נרחבות, המתבקשות לזמן נרחב ולהעמקה. ועוד רבה, העדריות (יצירות) שרציתי להביא במשפטי הראשון, והשופט ניפנף אפילו את הכוונה בביטול! (המישפט ההוא מתואר אצלי במחברת כיביון בית-הדין)"

בראש אחד ממיכתביה מתנוסס מגן-דוד כחול ומעליו האותיות בע"ה, כפי שכותבים היהודים הדתיים, המציינים בראש מיכתבם את המילים "בעזרת השם". לעומת זאת, מיכתב נוסף הוא כולו תפילה לאבינו שבי שמיים, והוא בעצם התפילה הנוצרית המברכת את האל, מודה על לחם חוקנו, ומבקשת שלא יביאנו לירי נסיון.

רגליה

לא על האדמה!"

מיכתביה כתובים עברית מצוי מיינת ומשובצים מפעם לפעם במילים ומישפטים באנגלית, במקום אחד היא רומזת על חלק מהפילוסופיה

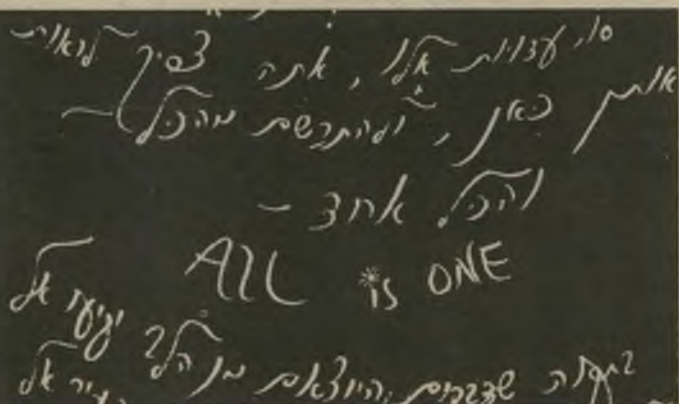
כי הסמים עוזרים לה להתקרב לאלוהים.

בית-המישפט החמיר בעונש וגור עליה מאסר בפועל.

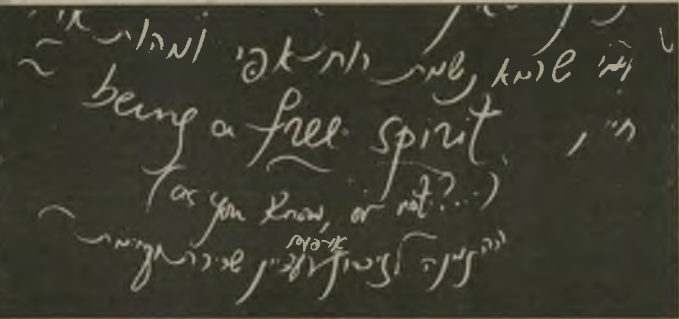
חסידיה מיהרו ושכרו עבודה את עורך-הדין צבי לידסקי. הם סיפרו לו כי פנו אליו, מכיוון שמצאו פסוק בתנ"ך המרמז על שמו. עד שהצליח עורך-הדין לידסקי לשחררה בערבות, ואחר-כך, בעירעור, להמיר את עונש המאסר במאסר-על-תנאי, ישבה בינתיים רינה בכלא.

והיא מספרת על כך: "לא היה בכוחי הערב אפילו לעלות למושבה, מרחק שני קילומטר ביער-ליידיה מביתי... כי רצוצה (לא שבורה, אך רצוצה — מוכה) אחרי מהלומות הפלדה והבטון... 'בשבת הברזל תרועע', זאת ה'שיטה', מרגישה אותו עדיין בכל גוי. ומתאוששת לאט-לאט... אחרי ההרעשות שם... כשיטת 'העונש בתוך עונש' בתוך עונש נשללת כל הפרטיות, ורגישות היתר סובלת... אתה צריך להיות כאן כדי להבין את גודל הסבל שעברתי. כשתראה את הקונטרסט הטוטאלי בין הוויית-חיי ובין מכות-חיי ובין מכות-העונשים שנחטפתי אליהם..."

ואני לתומי הלכתי "ואני לתומי אלך... כך, למלכודת. (תהילים)

"הכל אחד" כתבה רינה שני. בצטטה תורת הסיקים מהודו. במיכתביה האחרים ציטטה גם מהתנ"ך ומיכתבי הקודש הנוצריים. היא בנתה תורתה על בסיס כל הדתות האפשריות.

רוח חפשי באותיות המעידות על עייפות. סיפרה רינה שני על סיבילה בכלא. מייד אחרי ששחררה, הביעה את עוצמת החופש בחייה-הרעה, שפיתחה לעצמה. "מאסר הוא מוות".

ומכאן תבין גם איך עונש המאסר היה לגבי עונש מוות. כי היתה זו לא רק שלילת החופש אלא שלילת כל מה שמרכיב את חייה-הרעה המיוחדים שאני חיה זה שנים..."

במיכתב אחר היא מציינת: גכון שאין מחיר לחופש, ביחוד לי, שהוא נשמת רוחאפי ומהות אורחיי Being

אצלה בזיכרון טוב, וסיפרה מעט על ביתה, "ביתי המבודד נמצא בעמק הפתוח אל הים", והוא "מרפא הקוסמוס שהוא ביתי האמיתי במרפא הרממה שכאן, במרפא המוסיקה סם חיי ומנעמי המשכן..."

במיכתב שבו היא מבקשת מנושה לחכות מעט לכספו, היא מביעה את דעתה על הכסף. "אנא, שא לאמתך עוד שבועות מספר, עד שיגיעו אלף הטבין... ויהיה ליכך סמוך וטבוט כי לא אשקוט ולא אשכח עד שיסולק החוב העצום הזה. אבל אנא, תהיה סבלני ותאריך רוחך עימי בינתיים. אני אומרת תורה במיליונים של ריות, בהללויות של הנשמה". — על המיכתב הזה היא חותמת באנגלית...

במיכתב אחר היא מביעה את דעתה על החופש ועל המאסר. היא מספרת מעט על דרגשתה בכלא. אחרי שהורשעה בעבירה של החזקת סמים. באותו מישפט לא שכרה רינה שני עורך-דין והופיעה בעצמה. היא נשואה נאום להגנתה, וטענה בבית-המישפט

והמסולסל שהכותבת היתה אדם בלתי-שגרת. המיכתבים נכתבו בשנתיים האחרונות לפני מותה, כאשר התגוררה עם צאן-מרעיה בבית מבודד בזיכרון-יעקב.

"לתומי הלכתי"

למלכודת"

היא קראה למקום זיכרון טוב. ונראה ממיכתביה כי אהבה אותו מאוד. היא נהגה לכתוב בכתב-יד עגלגל, בשורות מרווחות ולפעמים בצורת שירה. היא כתבה בעיפרון צבעוני, כזה שילדים נוהגים לצבוע בו את ציוריהם. את המילים כתבה בעיפרון בצבע אחר, והיתה מנקדת את חלקו בעיפרון בצבע שונה.

על המעטפה של אחד המיכתבים כתבה כל שורה בצבע אחר. לפעמים היתה מציירת בצד המילים פרחים ציבעוניים או שמש קטנה בעלת קרניים ארוכות וצהובות — שמש ממש כמו שמציירים אותה ילדים. באחד המיכתבים הומינה מכר לבקר

"אני מקווה כי אינך קרובה" מישפחה שלה, אמר לי בדאגה מסוימת הגראפולוג יצחק חגג, אחרי שכרף, לפי בקשתי את כתבי-היד של רינה שני, בלי לדעת במי המדובר. "היא אשה מאוד בלתי-יציבה, אי-אפשר לסמוך עליה", המשיך ואמר. כאשר התגלגלו לירי כמה מיכתבים של רינה שני, שכינתה את עצמה זמן מה לפני מותה ריין שיינ, התרשמתי קודם כל מתוכנם, ואחר כך גם מכתב-היד המיוחד וצורת הכתיבה המוזרה.

רינה שני היתה דמות שנויה מאוד במחלוקת כל ימי חייה. גם אחרי מותה אמרה לי צעירה שפגשתי, כי טוב מאוד שמתה, מכיוון שגרמה הרבה נזק לאנשים.

כתב-היד של הגורו הישראלית לא נראה כמו כתב-יד של אשה בת 47. יש בו משהו מאוד צעיר, והצבעים הרבים שליוו כל מיכתב אף הוסיפו לו גוון ילדותי.

גם אדם רגיל שאינו בקיא ב-גראפולוגיה, מתרשם מכתב-היד הנריב